

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 7. novembra 1994 po predbežnom prerokovaní podnetov

██████████, bytom ██████████ ██████████ ██████████ vo veci preskúmania zákonnosti konania a rozhodovania všeobecných súdov takto

r o z h o d o l :

Podnety ██████████ na začatie konania sa o d -
m i e t a j ú pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej re-
publiky.

O d ô v o d n e n i e :

Podaním, došlým na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďa-
lej len "ústavný súd") 31. augusta 1994 domáhal sa pisateľ
ochrany svojho práva upraveného v článku 12 ods. 1 a ods. 4
Ústavy Slovenskej republiky, ktoré bolo podľa jeho názoru po-
rušené právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Trnave v konaní
sp. zn. 10 C 127/92, Krajského súdu v Bratislave (doručeného 17.5.1993) a
Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skončeného 31. augusta 1993 vo veci
neospravedlnenej absencie.

V podaní z 28. septembra 1994 pisateľ navyše uvádza, že
článok 12 ods. 1 a ods. 4 ústavy porušila aj organizácia tým, že
v júli 1993 pri zrušení funkcie SOPT pre bezpečnosť a ochranu
zdravia pri práci a požiarnej ochrany, ktorú vykonával pisateľ

podnetu, rozdelila túto medzi dvoch technicko-hospodárskych pra-

- 2 -

covníkov a jeden z pracovníkov, ktorý funkciu prevzal, nespĺňal podľa pisateľa podnetu požiadavky kladené na výkon tejto práce. Pisateľ podnetu sa domnieva, že tým došlo k porušeniu jeho práv zo strany organizácie podľa už citovaného článku ústavy, rovnako ako rozhodnutím okresného a krajského súdu, ktoré v konaní sp.zn. 10 C 1/94 nevyhoveli jeho žalobe o neplatnosť výpovede danú pracovníkovi (pisateľovi podnetu) 16. júla 1993.

Obe podania, napriek rôznosti označenia, ako vyplýva ďalej z ich obsahu, boli formulované ako podnet, a pisateľ v nich namietal porušenie svojich práv jednak právoplatnými rozhodnutiami všeobecných súdov vo veci samej a jednak konaním zamestnávajúcej organizácie pri obsadení novovytvoreného miesta po zrušení funkcie pisateľa podnetov.

Pretože pisateľ podnetov sa vo svojich podaniach odvoláva na článok 127 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že podľa tohoto ustanovenia rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Všeobecné súdy nemožno považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 ústavy a rovnako aj podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Pre podanie ústavnej sťažnosti nie sú preto splnené zákonné podmienky. Rovnako ústavný súd nie je príslušný preskúmať zákonnosť rozhodovania všeobecných súdov (článok 141 ústavy). Konštatovania uvedené v predchádzajúcom odseku sa vzťahujú v ce-

lom rozsahu aj na rozhodnutia organizácie, týkajúce sa jej organizačnej štruktúry.

Článok 12 ods. 1 a 4 ústavy, na ktorý sa pisateľ podnetu odvolával, sú všeobecnými ustanoveniami a sú uvedené v druhej

- 3 -

hlave ústavy, ktorá upravuje základné práva a slobody, pričom ujma, spočívajúca vo finančnom postihu nie je v priamej príčinnej súvislosti s uplatnením základných práv a slobôd pisateľa, ale výsledkom neúspešného uplatnenia jeho návrhu na všeobecných súdoch o určenie, že neprítomnosť v práci nie je neospravedlneným zameškaním práce z dôvodu, že dňa 6. mája 1992 čerpal zákonnú dovolenku.

Z uvedených dôvodov rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach, 7. novembra 1994

Za správnosť vyhotovenia

JUDr. Richard Rapant

predseda senátu